

Ἀδελφοί μου,

"Ἐτώμεν καλῶς ἐν Κυρίῳ πάντοτε".

Ὁμιλήσαμεν διὰ τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ Εἶναι, τὴν ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΑΛΗ-
ΘΕΙΑΝ καὶ ΖΩΗ. Εἶναι, τὸ πᾶν.

Μέσα στὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ Εἶναι, θὰ δοῦμεν τὰ ὄντα.

Ὅταν λέγωμεν, ἓνα ὄν, τί πρέπει νὰ ἐννοοῦμεν;

Ἐνα ὄν εἶναι μία μονάς μέσα σ' ἓνα σύνολον μὲ κάποιο σκοπὸ, προορισμό,
ἀρχὴ καὶ τέλος. Ἐννοοῦμεν τὰ τοποχρονικὰ ὄντα.

Ὁ ἄνθρωπος ὡς Ψυχὴ Ἀὐτοεπίγνωσης εἶναι ἓναν ὄν;

Ἐδῶ πρέπει νὰ προσέξωμεν.

Ἡ Ἀὐτοεπίγνωσης Ψυχὴ ἢ Ἀὐτοεπίγνωσης σ' ὅλες τὰς ἐκφράσεις της μπορεῖ
νὰ χαρακτηρισθῇ σὺν ἓναν ὄν;

ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ποὺ γνωρίζομεν σήμερα ἀσφαλῶς ὄχι.

Τί εἶναι ἓναν ὄν;

Ὅντα, θὰ συναντήσωμεν, θὰ βροῦμεν πολλὰ μέσα στὸν παχυλὸν ὕλικόν κῶ-
σμον, Ψυχικοὺς κόσμους, Νοητικοὺς κόσμους καὶ πέραν τούτων ἀκόμη.

Μιλοῦμεν γιὰ τὴν ὄντοποίησιν. Ὅταν λέγωμεν τώρα ὄντοποίησιν, τί πρέ-
πει νὰ ἐννοοῦμεν; Ἡ Ἀὐτοεπίγνωσης Θεία Μονάς ἢ ἡ Ἀὐτοεπίγνωσης Ψυχὴ, νὰ μετατρα-
πῇ σ' ἓναν ὄν;

Ἀσφαλῶς ὄχι. Προσέξτε στὸ σημεῖον αὐτό.

Γιὰ τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ Εἶναι ἡ ἐκκλησία λέγει ὁ ΘΝ. Τί ἐννοεῖ, ὁ ΘΝ ἢ ὁ
ΘΕΟΣ. Εἶναι ἓνα ὄνομα, κάτι ποὺ δίδει μίαν ἔννοιαν, προσδιορίζει τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ. Ὁ-
μως, τόσον ἡ λέξις ΘΝ, ὅσον καὶ ἡ λέξις ΘΕΟΣ δὲν μικραίνουν πολὺ τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙ-
ΝΑΙ μέσα εἰς τὰ ὅρια ἐννοιῶν;

Θὰ μοῦ πῆτε, καὶ ὁ κοινὸς ἄνθρωπος, πῶς θὰ ἀντιληφθῇ τὸ ὑπέρτατο,
ἀν δὲν δῇ κάτι συγκεκριμένο. Ἡμεῖς ὁμως πρέπει νὰ γνωρίζωμεν τὴν πραγματικότητα.

Τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ Εἶναι δὲν εἶναι ἓνα ὄν, οὔτε ὁ ΘΝ, ὅπως καὶ ὁ ΧΡΙΣΤΟΣ
ΛΟΓΟΣ καὶ τὸ ΠΝΕΥΜΑ τὸ ΑΓΙΟΝ ἢ οἱ ἀδιήκοντες Θεοὶ Μονάδες ἢ Ἀρχαγγελικὴ τάξις. Στὴν
πρώτην φύσιν της μέσα στὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ Εἶναι, προσέξτε στὸ σημεῖον αὐτό, Εἶναι, μέ-
σα στὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ Εἶναι πανσόφως ἓνα μὲ τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ Εἶναι, οὐσία. Εἶναι, μέσα εἰς
τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ Εἶναι, στὴν Πολλαπλότητα τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ Εἶναι, μία Μονάς, ὄχι ὄν, ἀλλὰ
ἡ Μονάς αὕτη εἶναι κάτι ποὺ προσδιορίζεται ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικά της καὶ ὄχι πε-
ριορισμούς της, διότι τὰ χαρακτηριστικά τῆς Θείας Μονάδος ἑαυτοῦ μας, εἶναι, ἡ
Αἰωνιότης, τὸ Ἄπειρον, τὸ Ἀπόλυτον, φύσει, ὁμοία τῷ ΠΑΤΡΙ. Προσέξτε τὴν λεπτο-
μέρειαν αὐτήν.

Θεῖται Μονάδες, ἀπειραὶ τὸν ἀριθμὸν, μέσα στὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ Εἶναι, ποὺ
ὡστόσον ἡ καθε μιά, Εἶναι, τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ Εἶναι, ὅλα εἶναι μέσα στὴν μίαν καὶ ἡ μία
μέσα σὲ ὅλες, καὶ τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ Εἶναι μέσα σὲ καθε μιά, σὲ ὅλες, ἓνα σύνολον.

Ποῦ εἶναι τὸ ὄν τώρα; Ὡς ὑπαρξίς; Διότι βλέπομεν τώρα μίαν νῆαν κα-
τάστασιν. Εἰσερχόμεθα εἰς τὸν κόσμον τοῦ ὑπάρχω, προηγουμένως εὐρισκόμαστε
εἰς τὸν κόσμον τοῦ Εἶναι, καὶ μέσα στὸ Εἶναι, Εἶναι καὶ ὁ κόσμος τοῦ ὑπάρχω. Ἀ-
πὸ τὴν στιγμήν αὐτὴν ἐνδύονται τὸν μανδύαν τῆς ὄντοτικότητος, αἱ ἀκτινοβολαὶ τῆς Θείας
Μονάδος ὄχι ἡ Θεία Μονάς ἢ ὅποια εἶναι πάντοτε ἓνα μὲ τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ Εἶναι, ἀλλὰ
μια ἀκτινοβολία της τὴν ὅποσαν πλεον ὀνομάζομεν Ψυχὴ Ἀὐτοεπίγνωσης.

Ἐνδύεται τὴν ὑπερουσίαν, οὐσία, ὑπερῦλη καὶ ὕλη, τοῦ, καὶ ἐτεροποι-
εῖται τοποχρονικῶς, γίνεται ὄν. Ἀλλὰ ὄντα ἔχομεν καὶ ἄψυχα, μικρὰ ἢ μεγάλὰ καὶ
ἔμφυχα, στὴν κολλαπλότητα ἓνα ὄν ἢ μόνον του.

Πολλαπλότητα. Στην πολλαπλότητα ένα ὄν ἐκφράζει πολλές μορφές αὐτοεπιγνώ-
-αιως ἢ συνειδήσεως ἢ μίαν πλήρη, τέλειαν, αὐτοεπίγνωσιν ἢ συνείδησιν. Ἐνα ὄν εἴ-
-ναι καὶ ἓνα κύτταρον μέσα στοῦ ὑλικόν σας σῶμα, ἔχει ξεχωριστὴν ὄντοτητα ἀπὸ τὰ ἄλ-
-λα κύτταρα, ἄτομα, μόρια μέσα στοῦ ὑλικόν σῶμα. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἓνα ὄν, λογικόν
πλέον.

Εἶναι ὅμως ὁ ἄνθρωπος τὸ σύνολον τῶν μικροσκοπικῶν ὄντων, ποῦ ἀποτελοῦν
τὸ παχυλὸν τοῦ ὑλικόν σῶμα μὲ τὴν δικήν τους ἐνστικτώδη συνείδησιν; Δὲν ὀμιλῶ γιὰ
αὐτοεπίγνωσιν διότι δὲν ἔχουν αὐτοεπίγνωσιν, οὔτε τὰ κύτταρα, οὔτε τὰ ἄτομα, οὔ-
-τε τὰ μόρια μέσα στοῦ ὑλικόν σῶμα, ἀλλὰ, μίαν δικήν τους ἐνστικτώδη συνείδησιν.

Κῆπως ὁ ἄνθρωπος Ψυχὴ αὐτοεπίγνωσις ἢ προσωπικότης αὐτοεπίγνωσις, εἶναι
ἓνα σύνολον, τὸ σύνολον τῆς ἐκφράσεως τῶν ὄντων αὐτῶν; Ὀχι. Αὐτὰ τὸν ἐξυπηρετοῦν,
ἀλλὰ αὐτός, εἶναι μιὰ ὀντοποιηθεῖσα ἔκφρασις τοῦ ἀνώτερου ἑαυτοῦ Θεῖας Πονάδος.
Τὸν ἐξυπηρετοῦν ἀλλὰ, δὲν εἶναι ἐκεῖνος καὶ ὅλοι γνωρίζετε ὅτι, δὲν εἶσθε τὸ παχυ-
-λὸν σας ὑλικόν σῶμα τὸ ὅποτον διαρκῶς ὑφίσταται ἀλλαγὰς, μεγαλώνει, οὔτε ἓνα κύτ-
-ταρον ἢ μόριον δὲν μένει μέσα στοῦ ὑλικόν σῶμα σὲ ἐπτά χρόνια καὶ ὥστόσοσον, σεῖς εἴ-
-σθε σεῖς. Ζωή, τὸ φαινόμενον τῆς ζωῆς ἢ ἔκφρασις τοῦ φαινομένου τῆς ζωῆς, κάθε
κύτταρον ἄτομο μέσα στοῦ παχυλὸν ὑλικόν σῶμα, ζεῖ τὴν δικήν του ζωή. Ὁ ἄνθρωπος
ζεῖ τὴν δικήν του ζωὴ ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὴν ζωὴ τῶν κυττάρων ἢ ἀτόμων μέσα στοῦ παχυ-
-λὸν τοῦ ὑλικόν σῶμα. Μυριάδες μυριάδων γεννῶνται καὶ ἀποθνήσκουν, λιγότερα μόρια
ζωῆς μέσα σ' ἓναν βρεφικὸ σῶμα, περισσότερα σ' ἓνα ἔφηβον, πλεονάσκει σ' ἓνα ὄριμον
ἄνδρα, ὥστόσοσον, ἐκεῖνος εἶναι ἓνας, μιὰ αὐτοεπίγνωσις, μιὰ ὀντοποιηθεῖσα Θεῖα προέ-
-κτασις. Προσέξτε τώρα τὴν φράσιν, ὀντοποιηθεῖσα.

Ἡ λέξις τώρα, ὀντοποιηθεῖς, ποῖαν σχέσιν ἔχει μὲ τὴν ζωὴν τῶν ἄλλων ὄντων
γύρω μας ποῦ εἶναι καὶ αὐτὰ ἐκφράσεις τοῦ φαινομένου τῆς ζωῆς δι' ἓναν ὀρισμένον
σκοπὸ, μικρὸ ἢ μεγαλύτερο;

Τώρα, ὅμως, θὰ πῆτε, μήπως, ὅπως, αὐτὰ τὰ μικροσκοπικὰ ὄντα ποῦ ἔχουν μιὰ
δικήν τους ζωή, ξεχωριστὴν ὄντοτητα τὸ ἓνα ἀπὸ τὸ ἄλλο μέσα στοῦ παχυλὸν ὑλικόν σῶ-
-μα καὶ μιὰ ἐνστικτώδη συνείδησιν, ὅχι αὐτοεπίγνωσιν καὶ ἀποτελοῦν τὸ ὑλικόν σῶμα
τοῦ ἀνθρώπου, ἐντός τοῦ ὁποῦ βλεπομένη μίαν ἀτομικότητα, μίαν ὀντοποιηθεῖσαν πλέον
ὑπαρξιν, εἶναι τὸ ἴδιον καὶ μὲ μᾶς καὶ τὸν ΛΟΓΟΝ;

Μήπως εἴμεθα καὶ ἐμεῖς τέτοια ὄντα μέσα στοῦ πλεονάσκει ὄν ποῦ ὀνομάζεται
ΛΟΓΟΣ;

Ἀσφαλῶς ὅχι. Διότι, ὥστόσοσον ὁ ΛΟΓΟΣ ὅσον καὶ ὁ ἑαυτός μας ἔστω εἰς τὴν κα-
-τωτάτην τοῦ ἔκφρασιν ὡς προσωπικότης αὐτοεπίγνωσις διαθέτουν τὴν αὐτοεπίγνωσιν.
Δηλαδή, εἶναι αἰώνιαι καταστάσεις, δὲν λέγω ὑπάρξεις, καταστάσεις μέσα στοῦ ΛΟΓΟ-
-ΥΠΟΛΟΝ ΕἶΝΑΙ.

Καὶ τί εἴμεθα τότε, πέραν ἀπὸ τὸ νὰ εἴμεθα ἓνα ὄν; Καὶ τί εἶναι δι' ἡμᾶς
ἡ τελευταία ὀντοποίησις, ὁ σκοπὸς τῆς προεκτάσεως τοῦ κατώτερου ἑαυτοῦ μας ψυχῆς
αὐτοεπιγνώσεως, διότι ὁ σκοπὸς εἶναι εἰς τὴν ἐπιστροφὴν ἢ ὀντοποίησις. Ποῖα εἶναι
αὕτη ἢ ὀντοποίησις;

Ἀκριβῶς ἐδῶ θέλω τώρα διαλογισμὸ. Ἐπιστρέφουσα ἢ αὐτοεπίγνωσις ἑαυτός
μας Ψυχὴ εἰς τὴν πρώτην φύσιν της, εἰσέρχεται εἰς τὴν στατικότητα καὶ εἰς τὴν
πλήρη κατάστασιν τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕἶΝΑΙ, εἰς τὴν Ὑπερτάτην γαλήνην καὶ Μακαριότητα.
Καὶ ἡ ὀντοποίησις τί εἶναι; Ἡ ἱκανότης, οἰανόποτε στιγμὴν μέσα στοῦ αἰώνιον παρόν
νὰ ξεχωρίσῃ τὸ αἰώνιον παρόν σὲ μίαν δικήν της προέκτασιν καὶ νὰ αἰσθανθῇ ὀντοποιη-
-μένη μέσα στοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕἶΝΑΙ. Προσέξτε στοῦ σημεῖον αὐτό. Διότι ἂν δὲν ἀποκτοῦσεν
ἢ προέκτασις αὐτὴν τὴν ἱκανότητα, εἰσερχομένη μέσα εἰς τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕἶΝΑΙ θὰ εἰσέρ-
-χετο εἰς τὴν Θεῖαν Μακαριότητα ὡς ἐκμηδενίσιν, πρῶτον ποῦ δὲν συμβαίνει.

Ἀφοῦ ἀποκτήσῃ ἡ αὐτοεπίγνωσις τὴν ὑπερσυνείδησιν καὶ εἰσέλθῃ εἰς τὸ
ΑΠΟΛΥΤΟΝ, μπορεῖ μέσα στοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ νὰ ἐκφράσῃ τὸν ἑαυτόν της οἰανόποτε στιγμὴν
θέλει τοποχρονικὰ. Καὶ διὰ τὴν λέγω τοποχρονικὰ ἐννοῶ εἰς τὸν Νοητικόν κόσμον, Ψυ-
-χικούς κόσμους ἢ καὶ παχυλὸν ὑλικόν κόσμον, γιὰτὶ, καὶ ὁ Ψυχικὸς κόσμος καὶ ὁ Νοη-
-τικὸς κόσμος εἶναι τοποχρονικοὶ κόσμοι μὲ διαφορετικὴν ἔννοιαν ὁ Χρόνος καὶ ὁ Χῶ-
-ρος. Ὅσοι, δὲν εἶναι κόσμοι ἄμορφοι, οὔτε ἐκφράσεως τοῦ φαινομένου τῆς ζωῆς

ὡς ξεχωριστῆς αὐτοεπιγνώσεως ἀπὸ τοῦ συνόλου.

Ὡστε ἡ ὀντοποίησης, εἶναι ἡ ἱκανότης κατὰ τὴν ἐπιστροφήν τῆς Θείας Μονάδος νὰ γνωρίζῃ καὶ νὰ δύναται νὰ ἐκφράζῃ τὸν ἑαυτὸν τῆς μέσα εἰς τὸν κόσμον τῶν ὄντων, ἐνθυομένη τὴν μορφήν οἰουμένηποτε ὄντος. Ὅχι μόνον τὴν ἀνθρωπίνην μορφήν. "Ἵνα ᾧσι τὰ πάντα ἐν πᾶσι".

Τώρα θὰ μοῦ πῆτε. Ποίαν σχέσιν ἔχει ἡ αὐτοεπίγνωσις μέσα στὴν ὀντοποίηση; Καὶ εἶναι δυνατόν νὰ ὑπάρχῃ αὐτοεπίγνωσις πέραν τῆς ὀντοποιήσεως;

Ναί. Σ' ἕναν ὄν, ὑπάρχει ἡ αὐτοεπίγνωσις ἐντὸς τῶν περιορισμῶν τοῦ φαινομένου. Εἰς τὸν ἄνθρωπον ἔχομεν τὴν ὑποσυνείδητον αὐτοεπίγνωσιν, τὴν οὕτω καλουμένην ἐνσυνείδητον αὐτοεπίγνωσιν, τὴν ἐργήγορσιν, τὴν νέαν κατὰστασιν ποῦ θὰ ἐκφράσῃ τὸν ἑαυτὸν τῆς ἡ προσωπικότητος αὐτοεπίγνωσις μετὰ ποῦ θὰ ἀφομοιωθῇ μὲ τὴν ἴσχυρὴ αὐτοεπίγνωσιν ἑαυτοῦ, ὡς ὑπερσυνείδητον αὐτοεπίγνωσιν, ὥστε, πάντοτε αὐτοεπίγνωσις, ἀλλὰ τοποχρονικὴ ἐκφρασις. Καί, ἡ αὐτοεπίγνωσις εἶναι, νὰ ἀντιλαμβάνεται τὸν ἑαυτὸν τῆς μέσα εἰς τοὺς κόσμους τῶν φαινομένων, τῆς κινήσεως καὶ τῆς χρησιμοποίησεως τοῦ Νοῦ, εἴτε ὡς σκέψεως ἢ συναισθήματος.

Ἀλλὰ, ὑπάρχει καὶ ἡ Θεία Αὐτοεπίγνωσις μέσα εἰς τὴν Θεϊαν Ἀυτάρκειαν.

Ὡστε, οἰαδήποτε μορφή αὐτοεπιγνώσεως, ἐκφρασις ἐνὸς ὄντος, εἶναι ἐντὸς περιορισμῶν καὶ ἡ αὐτοεπίγνωσις αὕτη, θὰ αἰσθανθῇ μίαν ἐκ τῶν δύο τοποχρονικῶν καταστάσεων, τὸν πόνον ἢ τὴν χαρὰν. Εὐρίσκεται εἰς τὸν κόσμον τῶν ἀντιθέσεων. Τὴν ἱκανοποίησιν ἢ τὸ ἀνικανοποίητο. Ὡς αὐτὸς οἱ καταστάσεις εἰς τὸ ὄν δίδουν τὴν κοῦρασιν καὶ τὸ κἄτι ἐκεῖνο ποῦ περιμένει, τὸ ἀνικανοποίητο. Συνοδεύει τὴν αὐτοεπίγνωσιν εἰς τοὺς τοποχρονικοὺς κόσμους τὸ ἀνικανοποίητο. Ὅταν ὅμως εἰσέλθῃ εἰς τὸν κόσμον τοῦ ὅλου, πλέον εἰσέρχεται εἰς τὴν Θεϊαν Μακαριότητα καὶ Ἀυτάρκειαν. Εἶναι ἡ αὐτάρκεια αὕτη ἄραγε ποῦ δίδει τὴν Ἀπόλυτον γαλήνην; Καὶ μπορεῖτε νὰ ἀντιληφθῇτε τὸ τί εἶναι γαλήνη, μέσα στὴν τρικυμίαν τὴν τοποχρονικὴν τῶν συμπάντων, νομίζετε;

Τί εἶναι ἡ γαλήνη καὶ ἡ Θεία αὐτάρκεια μέσα στὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ Εἶναι, μέσα στὸν ἐσώτατον ἑαυτὸν σας Θεϊαν Μονάδα δὲν μπορεῖτε νὰ γνωρίσετε μέσα στὴν τρικυμίαν τῶν συμπάντων.

Τρικυμία τῶν συμπάντων. Θέλει βαθεῖα διαλογισμὸ διὰ νὰ ἀντιληφθῇτε πραγματικά, τί τρικυμία ὑπάρχει μέσα εἰς τὰ τοποχρονικὰ σύμπαντα εἰς τοὺς κόσμους τῶν διαστάσεων, τριῶν, τεσσάρων καὶ πέντε διαστάσεων, τὸν κόσμον τῶν ἐννοιῶν καὶ τῶν ἀντιθέσεων.

Ἐπομένως, οἰονδήποτε ὄν ζεῖ, τοποχρονικῶς, δὲν εἶναι πλήρες, διότι δὲν ἔχει τὴν Θεϊαν Ἀυτάρκειαν.

Ἐπαναλαμβάνω. Διαρκῶς θὰ εὐρίσκεται σὲ μίαν ἀπὸ τῆς δύο αὐτῆς καταστάσεις, τὸν πόνον ἢ τὴν εὐχαρίστησιν ἢ χαρὰν. Καὶ λέγω ὅτι καὶ οἱ δύο καταστάσεις εἶναι κουραστικά.

Τί εἶναι ἡ ζωὴ πέραν τοῦ κόσμου τῶν ὄντων; Ἐχομεν δηλαδή εἰς τὴν μίαν πλευρὰν τὰ ὄντα καὶ στὴν ἄλλην πλευρὰν τὸ τίποτε, τὸ μηδέν;

Ἀρκετὲς φιλοσοφίες ἔχουν ἐμπλακεῖ σὲ τέτοια λάθη. Βλέπομεν μίαν κατὰστασιν εἰς τὴν ὅποیان ὑπάρχουν μηδέν ὄντα καὶ παρουσιάζονται ὄντα. Εἰσερχόμεθα ἀπὸ τὸν κόσμον τοῦ Εἶναι εἰς τὸν κόσμον τοῦ ὑπάρχω. Ἀλλὰ γιὰ νὰ παρουσιασθοῦν ὄντα, ἡ ἐκφρασις τῆς ζωῆς ἀπὸ τὸ μηδέν εἶναι δυνατόν; Κηδέν ὄντα ναί, ἀλλὰ μηδέν, κἄτι τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ἐντὸς τοῦ ὁποίου ὅλα διαδραματίζονται καὶ ἐκ τοῦ ὁποίου ὅλα γενῶνται δὲν ὑπάρχει. Εἶναι τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ Εἶναι.

Ὡστε, νὰ μὴν πλανώμεθα εἰς τῆς τοποχρονικῆς μας ἔρευνες καὶ μελέτες καὶ νὰ μὴν εἰσχωροῦμεν πρὸς τὴν πραγματικότηταν καὶ τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν ζωὴν. Δὲν εἶναι Νοητὴ μία κατάσταση, μηδέν, ἡ ὅποία γεννᾷ σύμπαντα, ὄντα, λογικά ἢ μὴ, τοποχρονικῆς καταστάσεις ποῦ στὴν μελέτην μας θὰ δοῦμεν ὅτι κυβερνῶνται ἀπὸ τὴν Θεϊαν Πανσοφίαν, Παντοδυναμίαν καὶ Παναγαθότηταν.

Αὐτὸ εἶναι ἀρκετὸ διὰ νὰ μᾶς πείσῃ γιὰ τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ Εἶναι. Ὅμως δὲν μποροῦμεν νὰ ἀντιληφθῶμεν οὔτε τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ Εἶναι οὔτε τὸν ἑαυτὸν μας Θεϊαν Μονάδα,

συγκρίνουμε, τόσο το ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ όσον και τον έαυτόν μας θεϊαν Μονάδα με όντα με έκφράσεις, με φαινόμενα της ζωής. Δέν μπορούμε νά συγκρίνωμεν τήν ζωήν με τά φαινόμενα της ζωής.

Θά επανέλθωμεν επί του θέματος αυτού τών όντων.

"Στώμεν καλώς έν Κυρίω πάντοτε":

"Έχετε άπορίες;

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

Ερώτησις: "Η θεϊα Μονάς όταν θεωθή μπορεί νά κατέλθη ως όν;

Απάντησις: "Η θεϊα Μονάς είναι, ήτο και θα είναι πάντοτε θεός. Δέν πρόκειται νά θεωθή, δέν πρόκειται νά γίνει κάτι πού δέν είναι ήδη μέσα στο ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ. "Η άκτινοβολία, έλαχίστη άκτινοβολία της θεϊας Μονάδος αυτής, προεκτείνεται έντός του έαυτού της και έντός του ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ και στην προέκτασιν αυτήν, όντοποιείται.

Προσέξτε. Όντοποιείται, κατερχομένη μέχρι της παχυλής ύλης, δημιουργούσα τήν προσωπικότητα αυτοεπίγνωσιν, τήν μόνιμην προσωπικότητα, τήν Ψυχήν αυτοεπίγνωσιν μέχρις επιστροφής. Άλλά ή κάθοδος της, της δίδει έμπειρίες, της προεκτάσεως όχι της θεϊας Μονάδος, πού όταν εισέλθη πλέον ή θεϊα Μονάς μπορεί νά προεκτείνεται, νά όντοποιηται οϊανδήποτε στιγμήν θέλει, διότι άν δέν μπορούσε νά τό κάμη αυτό θα ήτο κάτω από περιορισμούς και όχι μέσα στην θεϊαν Παντοδυναμίαν. Τό ίδιο και τό ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ.

Ερώτησις: "Είν έκατάλαβα Διδάσκαλε, μία ή πολλές ή χιλιάδες προεκτάσεις του έαυτού μας θεϊας Μονάδος, ως ψυχές αυτοεπίγνώσεις, κατέρχονται, άνέρχονται, αυτό σημαίνει ότι, ό έαυτός μας θεϊα Μονάς, είναι ήδη μέσα στην θεϊαν Πανσοφίαν Παναγαθότητα και Παντοδυναμίαν. Τώρα όμως, επιστρέφουσα μία προέκτασις, και είπαμεν ότι μπορεί νά προεκτείνη, χιλιάδες τοποχρονικά, έκφράσεις ή θεϊα Μονάς και τό σύνολον είναι οι άδελφές Ψυχές, τό δέχομαι. Τώρα οι άδελφές Ψυχές μέσα στην πολλαπλότητα του έαυτού μας θεϊας Μονάδος όπως και οι θεϊες Μονάδες είναι μέσα στην πολλαπλότητα του ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ. Να, όλες οι προεκτάσεις πού έχουν επιστρέψει, άντελήφθησαν τήν θέωσιν των, μπορούν κατά βούλησιν νά όντοποιούνται οϊανδήποτε στιγμήν θέλουν και δέν είναι άπαραίτητον νά ένσαρκωθούν διά νά όντοποιηθούν, αλλά νά εισέλθουν μέσα στές έμπειρίες. Και αυτό δίδει μίαν μορφήν όντοποιήσεως.

Να, ώστε θα πη ότι, μία προέκτασις πρέπει νά κατέλθη, νά πάρη πλήρως τές έμπειρίες, ίσως και ένσαρκώσεων πολλών και όταν επιστρέψη, μπορεί μέσα στην θεϊαν Μακαριότητα, πληρότητα, αυτάρκεια, νά προεκτείνεται όποιαν στιγμήν θέλει. Είναι αυτό πού έννοούμεν, κέρδισε τήν όντοποίησιν;

Απάντησις: Μάλιστα αυτό είναι, ή τελευταία όντοποίησης.

Ερώτησις: Μπορεί νά πάρη οϊανδήποτε μορφήν;

Απάντησις: Και Άρχιγγελικήν και Άγγελικήν, "Ένα ωςί τά πάντα έν πᾶσι", αλλά θα πρέπει πρώτα από όλα νά έχη προεκταθή μέσον ένσαρκώσεων νά άνέλθη και εκείνη ή άκτινοβολία πού άνήλθε και μπήκεν μέσα στην θεϊαν Μονάδαν, πλέον κερδίζει τήν όντοποίησην και τήν θέωσιν, πού μπορεί μέσα στην θεϊαν Μονάδα έαυτόν της, μέσον της έννοιασθησίας, όποτε θέλει νά γίνει ότιδήποτε θέλει. Άλλά, γινομένη ότιδήποτε θέλει μπαίνει στους περιορισμούς της καθόδου, ή Πανσόφως είναι Κύριος πλέον;

Κά όντοποίησης αυτό θα πη. Να έχη κερδίση τήν θεϊαν Πανσοφίαν, Παναγαθότητα και Παντοδυναμίαν και όχι τό λάσπημα παλαιών κατά τήν καθόδόν της.

Μάλιστα. "Όστε τώρα άντελήφθημεν τί είναι ή όντοποίησης. θέλει όμως πολύ διαλογισμός.

Ερώτησις: "Ο Πλάτων στην πολιτεία του ήναφέρει τές διάφορες καταστάσεις, τές ήδονές πού αισθίνεται ό άνθρωπος είς τόν ύπνον του, όφείλονται είς τήν οϊνοποσίαν και πολυφαγίαν, και έμεϊς πιστεύομεν είναι έξεις του ύποσυνειδήτου του. Τούς κό-

σμούς τους οποίους βλέπει πώς προέρχονται.

Απάντησις: Ασφαλώς τόσον η οίνοποισία ὅσον καὶ ἡ λαιμαργία καὶ διάφορες ἄλλες καταστάσεις, δὲν εἶναι μόνον αὐτές, ξυνοῦν τὴν προσωπικότητα αὐτοεπίγνωσιν εἰς τὸ ἀνάλογον ὑποπέδιον τοῦ ψυχικοῦ κόσμου. Ἀλλὰ μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον δὲν σημαίνει ὅτι εἶναι, αὐτὸς ὁ τρόπος ποῦ ἀνοίγει τὸν ψυχικὸν κόσμον εἰς τὴν αὐτοεπίγνωσιν προσωπικότητα, εἶναι ἕνας ἐκ τῶν πολλῶν, καὶ μὴ καὶ δὲν γινώρισαν ἄλλους τρόπους ἔχουν περιγράψει αὐτόν. Λόγου χάριν, καὶ σήμερι ἀκόμα, μέσον ὠρισμένων ναρκωτικῶν μπορεῖ νὰ εἰσέλθῃ ἕνας ^{ἐξ} τῶν ψυχικῶν κόσμων εἰς τὸ ὑποπέδιον εἰς τὸ ὁποῖον κραδαίνεται, εἶναι ἡ/τοῦ ψυχικοῦ τοῦ σώματος. Ἀλλὰ μήπως καὶ χωρὶς αὐτὰ δὲν μπορεῖ ὁ ἐξελιγμένος ἄνθρωπος μέσον τοῦ διαλογισμοῦ τῆς συγκεντρώσεως, θεληματικὰ νὰ εἰσέλθῃ, χωρὶς νὰ ἔχη ἀνάγκην ἄλλων μέσων;

Ὡστε ἦτο καὶ αὐτὸς κίποιος τρόπος, ἀλλὰ δὲν εἶναι ὁ τρόπος, ὁ μόνος. Οἱ ἄγνωστες καταστάσεις εἶναι ἐκεῖνες ποῦ συναντᾷ εἰς τὸ ὑποπέδιον ἐκεῖνο μέσον τοῦ ὁποῖου κραδαίνεται καὶ φυσικὰ δὲν εἶναι καὶ εὐχάριστες οἱ καταστάσεις αὐτές.

Τώρα θὰ μοῦ πῆτε, ἔχει ἀνάγκην ἕνας μύστης τῆς οἰνοποισίας ἢ τῶν ναρκωτικῶν γιὰ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τοὺς ψυχικοὺς κόσμους;

Βλέπετε ὅτι, ἂν εἰσέλθῃ μέσον αὐτῶν τῶν μέσων θὰ βρίσκεται σὲν ἕνας ξένος σὲ ξένον περιβάλλον, ἐνῶ εἰσέρχεται δικαιοματικὰ ὁ μύστης ὁ ἐρευνητὴς τῆς ἀληθείας, γνωρίζοντας τοὺς κόσμους ἐκείνους πλήρως ὅπως γνωρίζει καὶ τὸν παχυλὸν ὑλικὸν κόσμον, ἔρχεται δικαιοματικῶς εἰς τὰ ἴδια, εἶναι μεγάλη ἡ διαφορά.

Διὰ τὸν μύστην καὶ τὸν ἐρευνητὴν τῆς ἀληθείας ἡ εἴσοδος του εἰς τοὺς ψυχικοὺς κόσμους εἶναι μία πραγματικότης, εἰς τὸν ἄλλον ὅμως ποῦ εἰσέρχεται μὲ ἄλλα μέσα καὶ εἶναι ἀτελής εἶναι ἕνα ἐφιαλτικὸν ἴσως ὄνειρον.

Ἄν εἰσέλθῃ σ' ἕνα περιβάλλον ἕνας ὠριμος ἄνδρας ἢ ἕνα παιδὶ ἀντιλαμβάνονται τὸ περιβάλλον μὲ τὸν ἴδιον τρόπον;

Ἦς ὑποθέσωμεν ὅτι ἕνα παιδί, νήπιον, τὸ πάρωμεν ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸ ὀδηγήσωμεν σὲ μίαν μεγάλην σάλαν μὲ ὠραιότατα πράγματα, σὲ μίαν ἔκθεσιν ἢ σὲ μίαν αἴθουσαν νὰ ἀκούσῃ μίαν συναυλίαν, εἰσέρχεται καὶ ὁ μουσικόφιλος, εἰσέρχεται καὶ ὁ ἐξελιγμένος ποῦ θὰ ἐκτιμῇ τὸ τί θὰ ὀῇ. Σημασίαν ἔχει ποιὸς εἰσέρχεται, πῶς εἰσέρχεται. Τὸ παιδί θὰ εἰσέλθῃ καὶ θὰ ἀπέλθῃ χωρὶς νὰ ἔχη ἀποκομίσῃ σχεδὸν τίποτε. Φυσικὰ ὅλοι ποῦ εἰσέρχονται καὶ ἐξέρχονται δὲν θὰ ἀποκομίσουν τὰ ἴδια, καθένας θὰ ἀποκομίσῃ ἐκεῖνο ποῦ μπορεῖ νὰ πάρῃ, σύμφωνα μὲ τὸν βαθμὸν τῆς ἐξελιξέως του. Αὐτὸ συμβαίνει καὶ στὴν εἴσοδον τῶν προσωπικοτήτων αὐτοεπίγνωσιν εἰς τοὺς ψυχικοὺς κόσμους στὰ διάφορα ὑποπέδια καὶ πεδία. Ὑπάρχει δὲ καὶ ἡ δυσκολία, ἐξερχομένη ἐκ τῶν ὑποπεδίων αὐτῶν καὶ εἰσερχομένη στὴν συνειδήσιν μέσα στὸ παχυλὸν ὑλικὸν σῶμα, νὰ μὴν μποροῦν νὰ ἀποτυπώσουν καὶ στὸν παχυλὸν ὑλικὸν ἐγκέφαλον καὶ στὴν συνειδήσιν τὰ ὅτι εἶχαν δεῖ, ἐτέρα δυσκολία.

"Στῶμεν καλῶς ἐκ Κυρῶ πάντοτε".